Kävelimme pitkin tutuksi tulleita steriilejä Biomafian päämajan käytäviä. Kaksi päivää sitten taloni eteen oli pysähtynyt harmaa pakettiauto ja ulos oli astunut nainen valkoisessa avaruusasun kaltaisessa puvussa. Jen Kasatyksi esittäytynyt nainen oli ottanut minulta verinäytteen ja sylkinäytteen. Seuraavana päivänä biomafiasta oli ilmoitettu, että näytteistä ei ollut löytynyt tätä hämäräperäistä virusta, joka oli tappanut Viktor Watersin ja tulisi todennäköisesti tappamaan vielä monia. Mian tyypillisesti pitämät matala- ja leveäkorkoiset kengät kopisivat lattiaa vasten. Olimme matkalla minulle ennestään tuntemattomaan päämajan osaan. Siipeen jossa laboratoriot sijaitsivat. Saavuimme käytävään, jossa oli kolme ovea ja menimme sisään ensimmäisestä. Ilmassa leijui pistävä kemikaalien haju. Valkoisessa huoneessa oli monenlaisia laitteita, kuten eräs jossa robottikädet pipetoivat näytteitä koeputkiin. Mikroskoopin ääressä istuva lyhyehkö mies ja tietokoneella istuva vaaleatukkainen nainen kohottautuivat seisomaan. "Päivää. Minä olen tohtori Matt Dalem. Assistenttini Jenin oletkin jo tavannut" Esittelin itseni ja tohtori jatkoi. "Jen näytähän heille se pikku pirulainen" Menimme kaikki tietokoneen ääreen. Leveä ja ohut älymuovinen näyttö seisoi kiinnitettynä kapeaan alustaan ja pöydällä oli langaton näppäimistö. Jen vei sormensa näytölle ja sulki siinä olleen tekstidokumentin ja avasi kuvakansion. Pian näytölle ilmestyi kuva viruksesta. Digitalisoidussa mikroskooppikuvassa näkyi epämääräinen punertava piikkipallo, josta lähti muutamia pitempiä siimamaisia ulokkeita. "Onpa söpö", Mia totesi sarkastisesti. "Ei tämä vielä mitään. Odottakaahan kun näette sen tositoimissa", Jen sanoi ja avasi sitten sormellaan toisen tiedoston. Näytölle ilmestyi mikroskooppikuvaa videona soluista, jotka lilluivat hitaasti edestakaisin. "Nämä tässä ovat viljelemiäni gm-valkosoluja. Yksiä kovimmista karpaaseista mitä solumaailma on nähnyt. Katsokaa ja kauhistukaa" Huomasin pieniä punertavia pisteitä, hädin tuskin yksittäisiksi erotettavia kulkeutumassa kohti lähintä solua ja tunkeutumassa sisään. Kului hetki ja pian solusta alkoi purkautua viruksia joka puolelta. Seuraavassa hetkessä solusta ei ollut juuri mitään jäljellä. Yhä uusia soluja sai tartunnan ja muuttui lopulta pieniksi biomolekyyleistä koostuviksi riekaleiksi, kunnes ne kaikki olivat tuhoutuneet. "Näyte oli kokonaisuudessaan sormenpään kokoinen. Puolen tunnin päästä emme löytäneet yhtäkään elävää solua", tohtori Dalem kertoi. "Jos saatte jotain selville, miten aiotte kertoa siitä eteenpäin?", kysyin "Meillä on kanavia, joiden kautta voimme vuotaa havaintomme paljastamatta todellista luonnettamme viranomaisille", Dalem vastasi. Johtaja Zincin kehotuksesta jäin toistaiseksi asumaan biomafian päämajaan, sillä olisin siellä parhaiten turvassa, mikäli uhkaava epidemia puhkeaisi. Yövyin huoneessa, jossa nukkui lisäkseni kolme muuta. Yksi heistä oli Adam. Muita tupatovereitani en tuntenut. Minun oli vaikea saada nukutuksi. Mielessäni kummittelivat vain muistikuvat Viktor Watersista ja metrossa olleesta miehestä yskimässä verta. Kuulin mielessäni sanat "katsokaa ja kauhistukaa" ja näin ajatuksissani poukkoilevia virusryppäitä ja repeileviä soluja ennen vajoamistani tiedottomuuteen. "Herää Teo. Johtaja Zinc haluaa meidän kokoontuvan työhuoneeeseensa" "Kuka? Missä? Häh?", sopersin unisena. Sain katseeni tarkennettua ja näin Adamin seisomassa sänkyni vieressä. "Pidähän kiirettä. Menen jo edeltä. Muistathan varmasti reitin?" "Juuh kyllähän minä", mutisin unisella äänellä. Pukeuduin ja lähdin harppomaan pitkin iänikuisia valkoisia käytäviä. Saavuin työhuoneeseen ja lasipöydän ympärillä odottivat jo johtaja Zincin lisäksi Adam, Mia, Ben sekä tohtori Dalem ja Jen. "Huomenta Teo, käy istumaan", johtaja Zinc viittoili vapaata tuolia kohti. Hänen äänensä kuulosti selvästi vähemmän käheältä kuin ensi kertaa tavatessamme. Liekö hän lopettanut tupakoinnin ja korjauttanut äänihuulensa. "Mitä uutta on selvinnyt viruksesta", Zinc kysyi tohtori Dalemilta "Erittäin korkean tarttuvuuden ja tappavuuden lisäksi ei juuri muuta kuin se mitä osasimme jo pelätä. Viruksen DNA ja

pintarakenne ovat sen verran erikoisia, että luonnollinen alkuperä voidaan sulkea varmuudella pois. Tauti on bioteknologian tuotos, siitä ei ole epäilystäkään" Kaikkien ilmeet vakavoituivat huomattavasti. "Joko joku on tunaroinut todella pahasti tai sitten meillä on vastassamme bioterroristi", johtaja Zinc aprikoi, "Se mitä olette kertoneet viruksen ominaisuuksista viittaisi huolestuttavasti jälkimmäiseen vaihtoehtoon. Mutta kuka ja miksi? Sitä on vaikea ymmärtää" Adam nousi seisomaan sanoen, "Nyt lienee hyvä hetki perehdyttää kaikki yhteisesti siihen missä mennään", hän käynnisti seinällä olevan älynäytön terävällä sormien napsautuksella ja jatkoi sen käskyttämistä komennoilla "ohjelma-arkisto" ja "aamun uutiset". Uutiset lähtivät pyörimään näytöllä. Ensin seurasi muita uutisia, sitten uutistenlukija sanoi "Seuraa ylimääräinen uutinen. Europoliksen kaupungissa on esiintynyt vaarallista nopeasti leviävää tartuntatautia ja kaupunki on täten päätetty asettaa karanteeniin epidemian rajoittamiseksi. Kaupungista poistuminen ja sinne saapuminen on luvallista ainoastaan erityisluvalla viranomaisten valvonnassa. Asukkaita pyydetään hankkimaan varastoon riittävästi kuivamuonaa useammaksi viikoksi ja välttämään sen jälkeen ulkona liikkumista, kunnes tartuntariskin ilmoitetaan laskeneen. Lisäksi pyydetään välttämään paniikkia ja ottamaan yhteyttä lääkäriin välittömästi, mikäli ilmenee vakavia oireita, kuten voimakasta pahoinvointia tai verisiä ysköksiä". Kaikki tuijottivat älynäyttöä silmät pyöreinä. Ben keskeytti hiljaisuuden "Nähtävästi helvetti on pääsemässä valloilleen nopeammin kuin osasimme aavistaa. En olisi arvannut, että koko kaupungin kattava karanteeni joudutaan määräämään näin pian" Seuraavana päivänä kokoonnuimme uudestaan johtaja Zincin huoneeseen. Kaikki muut olivat paikalla paitsi tohtori Dalem ja Jen. Aika kului eikä heitä alkanut kuulua. Johtaja Zincin sormet rummuttivat hermostuneesti lasipöydän pintaa. "Missä ne kaksi luuhaavat. Ovat tietysti taas paiskineet töitä läpi yön eivätkä ole tajunneet vieläkään lopettaa. Ahkeria alaisia ei kasva puissa, mutta välillä tuntuu, että he suhtautuvat työhönsä liiankin antaumuksellisesti", Zinc huoahti ja heilautti sitten kättään minua ja Miaa kohti, "Käykääpä te kaksi kiskomassa ne työmyyrät irti koeputkiensa ja näyttöjensä äärestä" Kävelimme rivakoin askelin pitkin käytävää. "Sinulla on aina nuo samat kengät", totesin "Entä sitten, minä pidän niistä. Vai häiritseekö tämä kopina sinua. Haluaisitko, että pitäisin mielummin huopatossuja?", Mia äyskäisi "Eh en minä sitä, kunhan totesin, sori, tyhmästi sanottu", yritin lievittää tilannetta ja ihme kyllä onnistuin siinä, sillä Mia leppyi hieman. "Olet huvittava kun hämmennyt", hän tokaisi ja jatkoi matkaa sitten sellaisella vauhdilla, että jouduin kiristämään tahtiani pysyäkseni mukana. Saavuimme laboratorion ovelle, joka oli raollaan ja kauhuksemme jouduimmekin kasvotuksen tuntemattoman miehen kanssa, jolla oli kädessään pistooli. "Kädet näkyville", Mies sihahti. Huomasin lattialla elottomana makaavan tohtori Dalemin, jonka valkoisessa työtakissa oli suuri veriläiskä rinnan kohdalla. Vatsassa tuntui inhottava kouraisu ja villisti hakkaava sydän tuntui menevän aivan pois raiteiltaan adrenaliinin voimasta. Yllättäen ilmaa leikkasi korvia huumaava hälytysääni. Mia oli onnistunut nojaamaan selkänsä vasten seinässä olevaa hälytysnappia. "Et pääse mihinkään pakoon, laske aseesi", Mia sanoi rauhallisella mutta käskevällä äänellä. Mies kohotti aseen, ja painoi sen sitten omaa ohimoaan vasten ja veti liipasimesta. Kuului vain terävä napsahdus kun sähkökäyttöisen raidepistoolin magneettiset voimat syöksivät ammuksen miehen pään lävitse. Eloton keho lysähti maahan. Katselimme Mian kanssa huoneessa vallitsevaa kaaosta. Laitteita oli särjetty ja heitetty hujan hajan. Tietokone oli tuhannen palasina. Kumarruimme tohtori Dalemin luokse. Hän oli täysin eloton. "Missä Jen?", ihmettelin "Täällä", kuului vaimea ääni erään työpöydän toiselta puolelta. Kiersimme nopeasti Jenin luokse. Häntä oli ammuttu vatsaan. Oli kauheaa katsella ihmistä jonka elämänvoima oli juuri hiipumassa. Mia otti Jenin pään syliinsä ja kuiskasi "Hengitä rauhallisesti. Apu on tulossa pian. Kyllä sinä selviät tästä" "Tutkimus tuhottu... Virus on

vapaana", Olivat Jenin viimeiset sanat. Jatkuu